

Sygn. akt : II AKa 7/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2011 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Wojciech Kopczyński (spr.)
Sędziowie	SSA Małgorzata Niementowska SSA Wiesław Kosowski
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Janusza Konstantego

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2011 r. sprawy

wnioskodawcy **W. K.**

- o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu internowania -

na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 4 listopada 2010 r.

sygn. akt. IV Ko 94/08

uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II AKa 7/11

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2010 roku w sprawie o sygn. akt IV Ko 94/08 Sąd Okręgowy w Gliwicach zasądził od Skarbu Państwa na rzecz W. K. kwotę 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwotę 3.500 złotych tytułem odszkodowania, łącznie kwotę 13.500 złotych z tytułu internowania w okresie od dnia 6 marca 1982 roku do dnia 20 lipca 1982 roku na podstawie decyzji Komendanta Wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w K. nr 387/V z dnia 6 marca 1982 roku.

W pozostałym zakresie wniosek oddalił.

Opisany powyżej wyrok w punkcie 2, w części oddalającej wniosek, zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy. Kwestionowanemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych jako podstawę ustalenia, że wnioskodawca świadczył usługi medyczne na rzecz Instytutu (...) w G. na podstawie umowy cywilno prawnej tylko

przez 3,5 miesiąca, a więc za niepełny okres internowania, zamiast przyjęcie, że usługi te świadczył przez okres 4,5 miesiąca internowania i co najmniej za ten okres należy mu się odszkodowanie. Skarżący zarzucił też błędne przyjęcie, że wnioskodawca nie mógłby świadczyć wspomnianych usług medycznych po opuszczeniu ośrodka dla internowanych, mimo wiążącej go z Instytutem (...) w G. umowy cywilno prawnej o świadczenie usług medycznych do dnia 31 grudnia 1982 roku.

Pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił też błędne zastosowanie art. 321 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że sąd I instancji nie mógł przyznać wnioskodawcy za okres internowania wyższej kwoty odszkodowania z tytułu utraconych dochodów niż ta, którą przyznał mimo, że całkowite żądanie wnioskodawcy dotyczące rekompensaty za utracone w związku z internowaniem (a nie tylko w jego okresie) dochody opiewało na kwotę 15.000 złotych.

Wskazując na powyższe podstawy skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt. 1 poprzez przyznanie wnioskodawcy w miejsce kwoty 3.500 złotych kwoty 15.000 złotych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny stwierdził, co następuje:

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy częściowo zasługuje na uwzględnienie. Skarżący zakwestionował w niej tylko i wyłącznie wysokość zasądzonego na rzecz wnioskodawcy odszkodowania. W jego ocenie wnioskodawca powinien otrzymać, w najniekorzystniejszym dla siebie przypadku, ekwiwalent za utracone zarobki za okres od dnia 20 lipca 1982 roku do dnia 31 grudnia 1982 roku, a więc za okres od zakończenia internowania do końca roku, ponieważ na taki okres czasu miał podpisaną i ważną umowę z Instytutem (...) w G. o świadczenie usług medycznych jako lekarz anestezjolog.

W tym ostatnim zakresie twierdzenia skarżącego w ocenie sądu odwoławczego nie są pozbawione racji, co w konsekwencji musiało prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zawartego w punkcie 2 orzeczenia.

Przede wszystkim treść znajdującego się na karcie 40 zaświadczenia z dnia 24 czerwca 1981 roku, wystawionego przez Instytut (...) w G., wyraźnie wskazuje, że wnioskodawca W. K. był zatrudniony w tej jednostce służby zdrowia przez cały okres 1981 roku. Nie kontrowersyjne jest też to, że wnioskodawca świadczył pracę na rzecz Instytutu do momentu internowania. Poza sporem jest też to, że przysługuje mu odszkodowanie za okres internowania, które trwało 4,5 miesiąca, jak prawidłowo ustalił to sąd pierwszej instancji. Niemniej jednak zdaniem instancji odwoławczej sąd pierwszej instancji zbyt pochopnie uznał, że zeznania świadka B. C., chirurga pracującego z wnioskodawcą, nie dają podstaw do uznania, że W. K. po internowaniu odmówiono zatrudnienia w związku jego działalnością polityczną i związkową. W tym zakresie sąd II instancji nie podzielił zapatrywań sądu merytorycznego. Zeznania tego świadka są przekonujące i korelują z tym co wynika z zaświadczenia o zatrudnieniu znajdującego się na karcie 40 akt sprawy. W konsekwencji w ocenie sądu odwoławczego wnioskodawcy przysługuje także odszkodowanie za okres od zakończeniu internowania do końca 1982 roku. Za takim poglądem przemawia przede wszystkim to, że umowy o świadczenie usług medycznych były zawierane z wnioskodawcą na okres całego roku. Nie ma bowiem najmniejszych podstaw do twierdzenia, że umowa obowiązująca strony w 1982 roku była zawarta na krótszy okres czasu, niż ta wcześniejsza z roku 1981. Treść zachowanej umowy z 1981 roku uprawnia do takiego wnioskowania, to jest do uznania, że analogiczna do niej umowa z 1982 roku o świadczenie usług medycznych także wiązała W. K. z Instytutem (...) w G. przez okres całego roku. Zdaniem instancji odwoławczej wnioskodawcy przysługuje więc co do zasady odszkodowanie także za okres od końca internowania do końca 1982 roku. W tym okresie czasu obowiązywała bowiem umowa o świadczenie usług medycznych między W. K., a Instytutem (...) w G., z której ten ostatni się nie wywiązał nie dopuszczając wnioskodawcy do pracy po jego internowaniu. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak części dyspozytywnej wyroku.